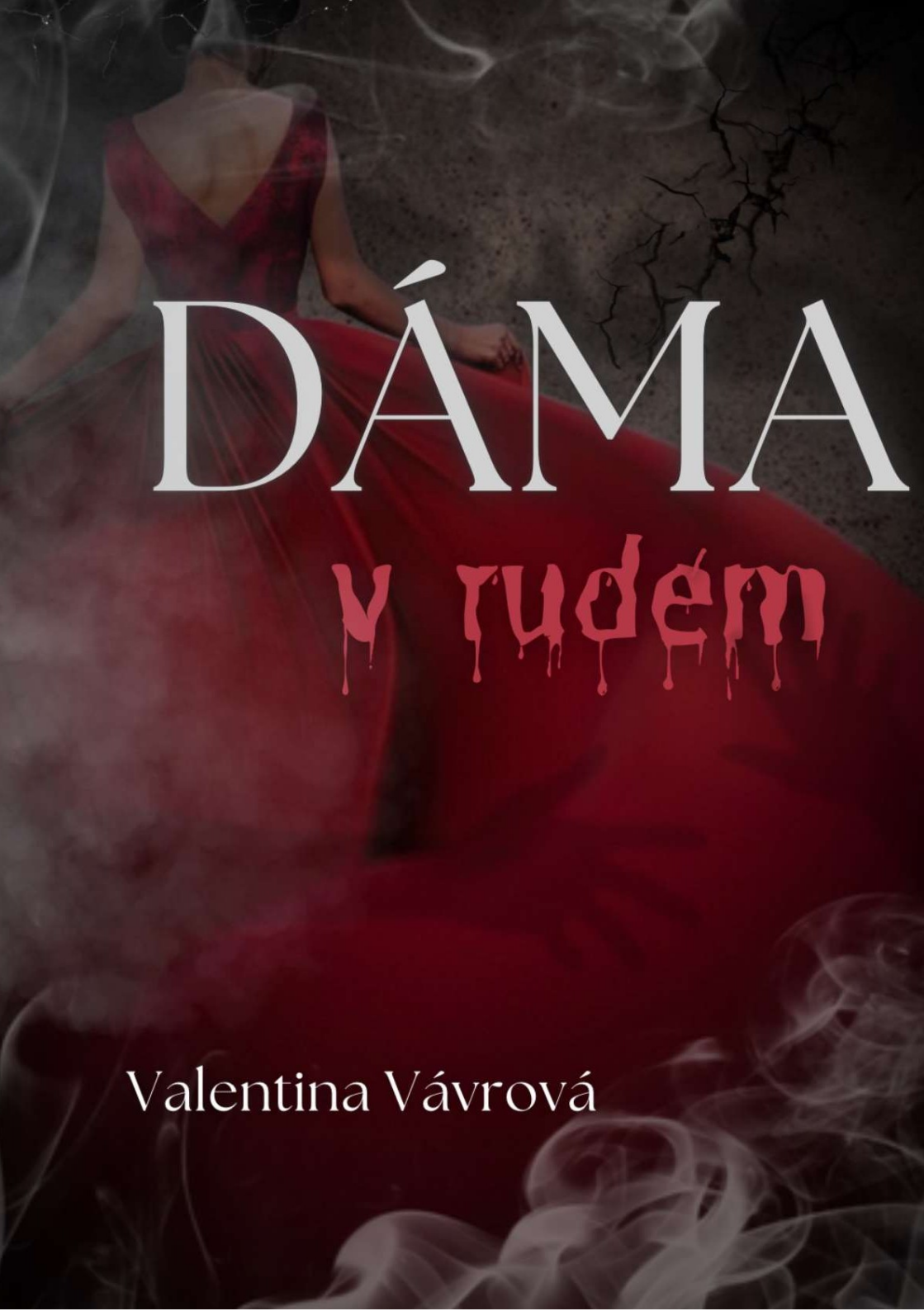

DÁMA

v rudém

Valentína Vávrová

Dáma v rudém

Valentina Vávrová

Brno, 2025

Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,

Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci,

v pořadí 112. knihy v edici SOLIS,

první elektronické vydání.

Autor © Valentina Vávrová

Korektura a redakce: Nicol Keithe, Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc

Sazba: Monika Kurucová

Obálka: JPolc

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-53064-71-2 (epub)

978-80-53064-72-9 (PDF)

Anotace

Olívie vede dvojí život – ve dne je oddaná zdravotní sestrou na oddělení ARO, v noci médium, které naslouchá hlasům mrtvých a pomáhá jim završit nedořešené příběhy.

Jenže když se během Halloweenské seance objeví duch brutálně zavražděné ženy a žádá po ní spravedlnost, Olívie zjistí, že se zapletla do případu, který sahá mnohem hlouběji, než tušila.

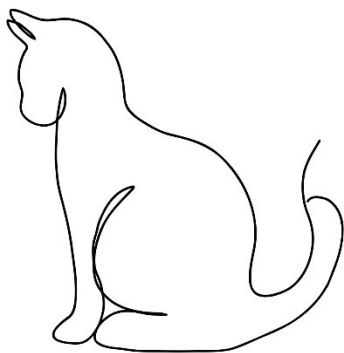
Do jejího světa navíc vstupuje Eleonora – tajemná žena v rudých šatech, jejíž osud je obestřen stínem. Její prosba o pomoc se zdá být dojemná, ale brzy vyjde najevo, že za závojem tragédie se skrývá cosi mnohem temnějšího.

A tentokrát nemusí jít jen o klid duší, ale o přežití jí samotné.

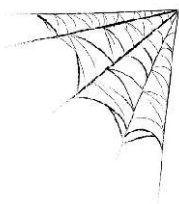
Volné pokračování Cizince se zapalovačem.

Pro Lukáše, mého největšího fanouška

Kapitola první

Eleonora

Moje dítě!

Moje překrásná dceruška! Jak se to mohlo stát?! Ležela si tak spokojeně v kolébce, kam ji porodní bába uložila. Když jsem se trochu zmátořila po tom těžkém porodu, šla jsem se na svoji Aničku podívat, ale byla úplně promodralá a studená...

Vykřikla jsem hrůzou, až se můj hlas odrážel od stěn. Během chvilky u mě byla bába. Snažila se maličkou oživit, ale ani přiběhnuvší doktor nic nezmohl. Pouze mně a Antonínovi sdělil, že je mrtvá.

Proč mě Bůh tak krutě trestá?! Jak mi mohl vzít to nejcennější, co mi dal?

Po téměř celém dni porodních bolestí. Potom, co mi doktor skákal po břicho, aby malé pomohl ven z mého rozervaného lůna. Po několika hodinovém krvácení, kdy mi hrozilo, že vykrvácím, bylo mé jediné přání spatřit naše krásné děťátko, na které jsme se tolik těšili.

Tisknu ji k sobě jako smyslů zbavená. Porodní bába se mi ji snaží vyrvat z náručí, zatímco lékař utěšuje Antonína. V uších slyším jen svůj vlastní puls, v hlavě mi třeští. Na tělo se mi lepí ledová, propocená noční košile. V klíně mě bodá, když sedím v lůžku, ale nedovolím si položit se, jen pevně držím svou dcerušku v náručí a pláču.

Když se jim podařilo mi moji Aničku sebrat, bylo to bolestné, jako by mi vyrvali srdce z hrudníku. S mým děťátkem zemřela i velká část mě. Pan doktor Dvořák mi do paže vpíchl opium na uklidnění a porodní bába mě každou hodinu kontroluje, zda nekrvácím z rodidel. Hodiny jen nehybně ležím a po tvářích mi tečou slzy.

Kéž bych tak mohla zemřít místo své milované dcerky...

Olívie

Vídám mrtvé lidi.

Kdo by tuhle větu z filmu Šestý smysl neznal? Jenže když se tohle stane skutečností, tak to ani zdaleka není taková sranda jako oblíbená větička z meme obrázků na sociálních sítích...

Olívie přemýšlela o včerejší denní službě.

Svoji práci miluju, ale někdy je to náročný. Zvláště když mě duše mrtvejších pacientů doprovází až domů. Bylo by ale sobecký, kdybych svůj dar média nevyužívala k tomu, abych pomáhala lidem...

Seděla v obývacím pokoji a popíjela kávu. Oknem proudilo slabé odpolední slunce a venku zářily barevné listy na stromech. Za ten více než rok, co pracuje na oddělení resuscitační péče, pomohla zachránit nespočet lidských životů a najít klid desítkám ztracených duší.

Pokoj pro hosty se stal místem pro konání seancí. Moc návštěv ani nechtělo strávit noc v bytě, kde došlo k tolika podivným událostem.

Olívie a Lukáš proto pořídili do pokoje starožitný kulatý stůl, k němu čtyři židle a samozřejmě nesměla chybět ani tabulka Ouija. Nakoupili spoustu svíček a doplnili je miskami se solí a dalšími ochrannými bylinkami, o kterých si Olívie vše důkladně nastudovala.

Přívěsek, jenž jí zůstal jako talisman po zemřelém médiu Tereze, pečlivě uložila do krabičky, kterou schovala do jednoho ze šuplíčků. Přišlo jí to tak správné, vzhledem k tomu, že jí Tereza pomohla porazit

Cizince se zapalovačem. Aby však měla neustále k dispozici ochrannou moc pentagramu, nechala si tento symbol vytetovat na šíji.

Ze zdi odstranili zrcadlo, aby se v něm duše mrtvých nespátrovaly. V místnosti zůstaly skřínky, do nichž Olívie nakoupila spiritualistické předměty a knížky z antikvariátů, čarodějnických a věšteckých obchůdků. Několik knih si vzala se svolením Terezy z jejího bytu. Zbylé místo vyplnil menší pohodlný gauč, zdobil ho přehoz s mandalou.

Takový nábytek pochopitelně u návštěvníků vzbuzoval otázky. To, co se v bytě odehrálo, se nedalo vyprávět bez obalu. Nejbližším přátelům, kteří byli nakloněni spirituálním záležitostem, mohli říct trochu více podrobností, u ostatních z rodiny a známých s informacemi šetřili.

Oficiální verze byla taková, že je v bytě jakýsi elektromagnetický smog, a ten může na citlivé jedince působit nepříznivě. Proto Tereza vyskočila z okna. Dost možná to mělo vliv i na psychický stav Valerie. Ta bydlela v bytě před Olívií, a i přes intenzivní léčbu deprese spáchala sebevraždu.

Proto, z pověřivosti a snad i opatrnosti způsobené vírou na duchy, zasvětili Olívie a Lukáš pokoj pro hosty těmto rituálním předmětům. Čas od času provádí preventivně očistnou seanci a někdy i vzpomínkové rituály. Zatím každý tuto výmluvu přijal bez většího podezření.

Kdyby jen tušili...

Naštěstí pro všechny se duše, kterým Olívie pomáhala, nezjevovaly

ani nijak otevřeně neprojevovaly, pokud nebyla sama nebo je k tomu přímo nevyzvala během seance.

Sem tam blikala světla, pootevíraly se šuplíky, někdy duchové nepozorovaně přemísťovaly různé věci, například mobil nebo knížku, což bylo otravné, když pak tyto věci Olívie marně hledala na místě, kde je původně nechala. Nejintenzivněji se jí však ztracené duše zjevovaly ve snech.

Svůj dar přijímala pokorně. Brala ho jako své druhé poslání. Duše zemřelých pacientů ji většinou kontaktovaly krátce po své smrti. Jako by přirozeně věděly, že je Olívie médium.

Objevily se s prosbou o pomoc a ona pak nenápadně pátrala po informacích a kontaktech na příbuzné, kterých se většinou nedořešené záležitosti mrtvých týkaly.

Často šlo o neuskutečněné usmíření nebo prozrazení nějakého tajemství, které si mrtví nechtěli vzít do hrobu. Olívie musela opatrně volit přístup, většinou ale poznala, jak s daným pozůstalým jednat a kolik ze spiritualistických podrobností sdělit.

Někdy stačilo, když jednoduše předala dál to, co zemřelý nestihl sdělit. Jindy si s pozůstalými domluvila seanci, při které přímo zprostředkovala kontakt mezi duchem a jeho nejbližšími a na závěr pomohla duši opustit svět živých.

Ne vždy se však setkala s pochopením truchlících. Někteří Olívii nevěřili, že komunikuje s jejich zemřelým příbuzným, a občas ji i dost

nevybíravě odmítli. V těchto případech se snažila alespoň pomoci najít duším cestu ven z našeho světa.

Vytvořila si v tom systému a byla se svou prací zdravotní sestry i média spokojená. Měla pocit, že využívá všech svých znalostí, schopností a dovedností k tomu, aby pomáhala druhým, a to jí dávalo velký smysl.

Z přemýšlení ji najednou vytrhl hluk vycházející z pokoje pro hosty.

Copak se tam asi děje?

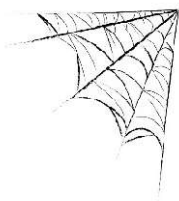
Vstala a šla se podívat. Otevřela dokořán dosud jen pootevřené dveře a spatřila Tečku, jak v zápalu boje s mouchou skáče po kulatém rituálním stolku.

„Co tady blázníš, ty trdlo?“ zasmála se na rozdováděného kocoura a pohladila ho.

Zaměstnán lovem si Olívie vůbec nevšímal, tak ho jen chvíli pozorovala a byla ráda, že za hlukem nestál další nešťastný poltergeist.

Kapitola druhá

Eleonora

Prožívám to znovu.

Když Anička opustila moje tělo a nezakřičela, lékař rychle přeřel pupeční provazec a porodní bába pospíchala s maličkou k laboru. Jen co mou dcerušku ponořila do vody a pokropila ji hlavičku studenou vodou, začala Andulka z plných plic křičet. Ta úleva! Když pak malou osušila a zabalila do peřinky, přinesla mi ji ukázat.

Držím ji v náručí a kochám se tím zázrakem. Moje překrásná dcerunka... Je dokonalá, její porcelánová tvářička se na mě usmívá, modrá očka po mně pokukují. Nikdy jsem nebyla šťastnější. Miluji ji celým srdcem. Nemohu se na svoji Aničku vynadívát.

Najednou mi moje dcerka začne vadnout. Zničehonic je bledá a její ledová kůže se pomalu mění v tvrdý mramor. Zešedlá, tvář se jí propadla, oční důlky prázdné. Vtom se mi v rukách rozpadne na prach a já ji ztrácím. Po zádech se mi rozlije ledový pot. Zděšeně zírám do své prázdné náruče.

Probudí mě vlastní křik. Jsem zpocená a po tvářích mi tečou slzy. Srdce mi drtí obrovská síla zármutku. Moje milované děťátko...

Kéž by si Bůh k sobě přivolal raději mě. Bolest z její ztráty mě trhá zevnitř.

Zatímco jsem spala, porodní bába se o vše postarala – otevřela okno, aby nebohá dušička mé Aničky mohla odejít, a zakryla všechna zrcadla v domě.

S námahou jsem vstala z postele a vydala se do dětského pokoje. Zataženými závěsy zatemnili dětský pokoj, kde měla moje holčička spokojeně vyrůstat a hrát si. Místo toho je to místnost, kde se s ní rozloučíme navždy.

Se zatajeným dechem jsem se naklonila nad otevřenou rakví. U srdce mě bodlo, mé bolavé tělo se celé roztřásllo. Moje malička je oblečená v bílých šatičkách a na hlavičce má věneček. Vedle ní je uložený obrázek Panny Marie s Ježíškem.

Vzala jsem do ruky dřevěnou panenku ze skříňky a vložila ji Andulce do ručičky, aby nebyla tak sama. Ucítla jsem chladnou kůži jejího strnulého tělíčka.

Vtom se za mnou objevila porodní bába a odvedla mě zpět na moje lůžko. Přinesla mi hovězí vývar, aby mi dodal sílu. Zkontrolovala mě, zda nemám horečku nebo nekrvácím. Antonín za mnou nepřišel. Nejspíš mě viní ze smrti našeho dítěte.

Stejně tak se viním i já sama...

Olívie

Ocitla se na jednotce intenzivní péče, uprostřed oddělení, kde pracuje. Byla tam sama a prostor naplňovala tma, jen jedna zářivka bzučivě blikala. Olívie se zmateně rozhlížela kolem sebe a snažila se zorientovat. Své hnědé vlasy si přehodila přes pravé rameno a pár neposlušných pramínků zastrčila za ucho, aby se mohla lépe soustředit.

Tak jo... tyhle sny moc dobře znám. Zatím nikoho nevidím, ale brzy se tady určitě objeví někdo, kdo mě požádá o pomoc.

Přesto jí po těle naběhla husí kůže. Procházela se mezi prázdnými boxy pro pacienty. Najednou za sebou uslyšela kroky.

Zastavila se a poslouchala.

Po chvílce ucítila na šíji ledový dech. Pomalu se otočila. Leknutím sebou škubla. Stála tam její pacientka, která před pár dny zemřela. Byla to vetchá babička v nemocniční košili. Dívala se jakoby skrz Olívii a kostnatým prstem ukazovala do dálí.

Olívie se otočila tím směrem, kde uprostřed ničeho stály staré dřevěné dveře. Pomalu se k nim přiblížila, hrudník jí svírala dusící tíseň. Se skřípěním otevřela dveře. Ocitla se v neznámé ložnici. Rozhlížela se po místnosti.

Nábytek je starej, působí to tady takovým důchodcovským stylem... asi ložnice tý paní.

Šla k oknu a podívala se ven. Všude jen mlha a temnota. Viděla

svůj odraz v okenní tabuli. Zírala na sebe velkýma tmavýma očima. Najednou se přímo za ní zjevila stará žena. Olívie sebou leknutím škubla. Rychlý srdeční tep cítila až v krku. Otočila se na zjevení, a to ukazovalo směrem k lůžku.

„S čím potřebujete pomoci?“ zeptala se Olívie s předstíranou neobětí.

„Tam,“ řekla chraplavým hlasem stařenka.

„Co je tam? Něco v té posteli?“

Duch staré ženy kývl na souhlas.

„Dobře, podívám se,“ řekla a vydala sek lůžku.

Odhrnula postupně peřinu a polštář, ale nic tam nebylo. Nadzvedla matraci a našla tam několik obálek s penězi.

Za sebou uslyšela nepříjemné kvílení. Přikryla si uši dlaněmi a prudce zavřela oči.

Když je opět otevřela, probudila se ve své posteli vedle spícího Lukáše. Zrychleně dýchala, ale postupně se uklidňovala. Podobných zážitků už měla několik, takže se pomalu učila pracovat s náhlým vyplavením adrenalinu po každém setkání s duchy.

Posadila se. Bylo jí jasné, co musí udělat, aby babička ze snu mohla odejít na onen svět.

Z myšlenek ji vytrhlo zazvonění budíku, který měla nastavený na pátou hodinu ráno.

Venku byla hluboká tma. Protáhla se a vstala. Potichu vyšla

z ložnice do obývacího pokoje, kde ji už vítal Tečka s ocáskem zdviženým vzhůru.

„Dobré ráno,“ pozdravila ho šepem a podržela na hřbetě.

Kocour se jí nadšeně motal mezi nohama, když šla do koupelny. Ranní hygiena, rychlá snídaně, převléknout se a odchod na denní službu.

Cestou do práce Olívie ráda pozorovala přírodu kolem. V zimě si užívala křupající sníh pod nohama, na jaře zpěv ptáků oznamující začátky teplých dní, v létě zase východy slunce a teď, na podzim, se ráda brouzdala v opadaném listí a přitom sledovala mlžný opar vznášející se nad řekou.

Služba probíhala jako obvykle. Odpoledne se stavila vnučka zemřelé pacientky, která ve snu kontaktovala Olívii. Přišla si pro osobní věci její milované bábinčky. Pozůstalost předává staniční sestra, ale Olívie využila příležitosti a když byla vnučka na odchodu, doběhla ji.

„Promiňte... já... musím vám ještě něco říct,“ začala opatrně. Vždycky bylo těžké důvěryhodně sdělit truchlícím příbuzným, že pro ně má vzkaz ze záhrobí. „Vaše babička... v ložnici v její posteli, pod matrací, má uložený peníze. Hodně peněz. Chce... chtěla by, abyste je našla a vzala si je.“

„Nooo... dobře. Dneska se k ní chystáme vyklízet věci...“ Vnučce se objevily slzy v očích. „Tak se teda podíváme pod matraci. To vám

řekla, než umřela?“

„Ano... asi měla starost, abyste tu postel nevyhodili i s penězma...
Ještě jednou upřímnou soustrast.“ Olívie pozůstalé vnučce podala ruku
a jemně ji stiskla.

„Děkuju... děkuju za všechno, že jste se tady o babičku tak hezky
starali,“ propukla v pláč. „Promiňte... musím jít, na shledanou.“
Rychle zmizela za posuvnými dveřmi.

Kapitola třetí

Eleonora

Stojím nad kolébkou, ve které leží bledá Anička. Chytím ji za ručku, která je ledová jako čerstvě napadaný sníh.

Vykřikla jsem!

Poodešla jsem o kousek dál od kolébky, když přiběhla porodní bába a s hrůzou se chopila oživování.

Zavolala našeho doktora Dvořáka a vzala bezvládnou Andulku do vaničky s teplou vodou, kde jí opatrně mačkala hrudníček. Přiběhnuvší lékař ji v jejím počínání vystřídal. Zamotala se mi hlava a před očima se mi objevily mžítky. Musela jsem se posadit na postel.

Najednou slyším porodní bábu odříkávat: „Já tě křtím ve jménu Otce, i Syna i Ducha svatého...“ Ach ne, to nemůže být pravda! Proč ji z nouze pokřtívá? Do žil se mi vlila prudká energie. Vstala jsem a šla ke své dcerunce.

Vzdali to.

Doktor a bába už jen tiše stojí nad bezvládným tělíčkem a modlí se.

Vtom moje mrtvá dceruška zprudka otevře oči a začne křičet. Není to ale křik miminka, nýbrž bolestný řev, který se jí dere z dokořán otevřené pusinky.

Zakrývám si uši dlaněmi a silou k sobě tisknu oční víčka, abych už

ten šílený výjev neviděla.

Probudila mě porodní bába cloumáním za ramena. Prý jsem křičela ze spaní.

Dnes je třetí den od úmrtí mé sladké dcery. Čeká nás její pohřeb, který ale nemůže proběhnout v kostele, protože nebyla řádně pokřtěna. Proto také bude uložena do země mimo hřbitov, za jeho zdi, kde se pohřbívají nekřtěňátka.

Láme mi srdce, že jednou nebudu uložena po jejím boku.

Olívie

Zbytek denní služby se Olívie nezastavila. Když se pak vyčerpaná převlékala, vzpomněla si na vnučku své pacientky a hlavou jí proběhlo, zda našla peníze, které její babička schovala pod matraci. Zamýšleně odcházela ze šatny dlouhou chodbou v suterénu kliniky.

Byla tam úplně sama.

V práci se zdržela, takže kolegyně z denní směny byly dávno na cestě domů a příchozí sestřičky na noční službu se už staraly o své pacienty na oddělení. Najednou nad ní začala bzučivě blikat jedna zářivka.

Vzápětí zhasla.

Totéž následovalo u všech zářivek.

Klid, jen klid. Tohle už znáš. Dojde k setkání. Dýchej. Nepanikař. Nehrozí ti nebezpečí.

Olívii vyletěl tep a zrychlil se jí dech. V ústech jí vyschlo, tak jen na prázdno polkla. Za sebou uslyšela chraplavé dýchání.

„Haló? Je tady někdo?“ vyslovila třesoucím se hlasem a pomalu se otočila.

Za ní stála stará paní ze snu. Vypadala klidně a smířeně. Ledovou, téměř průsvitnou rukou se dotkla jejího ramene a s minimálním pohybem rtů pronesla: „Děkuji.“

Pak začala postupně mizet, jako když se rozplývá pára. Olívie si

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Dáma v rudém***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.